

Fischer Mária

HOLD VAN A TÓBAN

Hold van a tóban, a víz színe alatt. Bedagadt vízfeje szögletes. Órákig süppedezik, míg árad vagy apad rajta a lág, iszapos hínárú grimasz. Egy kővel megzavárom, megdobom – és ezeregy ponton szédül a tó, tóban az ég. A sötétség sűrű takaró, ránk kanyarítja az éj. Könnyű köd születik virradatig, belevész lépésünk nyoma. Kár lenne keresni bejárt földutakon, fõvenyen, hol voltunk jelen – eddig –, s magyarázni a hold tükrének kifakult ábráit, delejét bárkinek is. – Parazsat szítani és közelebb menni a tűzmeleg élethez, arasznyit akár, s átmelegedni – együtt –, ennyi e percben a nyár.

Műhely, 2003/3.